

— „Лѣнтѣя“! „Остолопѣ“! взеха да се чуватъ отзиви.

Тѣзи отзиви впрочемъ бѣха отдѣлни; болшинството офицери продължаваше да се занимава спокойно, усърдно и добросъвестно. Между това, врѣмето се минаваше. Започнаха да се прѣскаатъ слухове, че Руската армия скоро щѣла да прѣмине Дунава, че е имало вече артилерийски бой между Турцитѣ и Русситѣ, въ който — Русситѣ унищожили на Дунава два Турски броненосца, — съ една рѣчь, предвиждаше се скоро прѣминаване на Руската армия прѣзъ рѣката Дунавъ, а ний продължавахме да се занимаваме далеко отъ театра на военнитѣ дѣйствия. Горнето обстоятелство раздразняваше рускитѣ въ опълчението офицери.

— Кой дяволъ ме накара, да приема да служа въ това проклѣто опълчение! се чуваха окайвания. — Ето нашитѣ скоро ще минатъ Дунава, а ний още стоимъ тукъ. Това раздразнение се отразяваше и на висшето началство, което сжщо бѣше започнало да се колебае и, най послѣ, бѣше дошло до заключение че Българитѣ не били войнственъ народъ и за туй не трѣбвало опълченцитѣ да се пущатъ въ бой, а да се употребятъ за вътрѣшна служба въ заетитѣ отъ Руската армия градове. То за рѣшение бѣ взето отъ Военния Сѣвътъ у Началника Штаба на дѣйствующата армия — Генералъ Непокойчѣи. Горнето рѣшение накара офицеритѣ да изгубятъ самообладанието си.

— Петровъ! Лѣнтѣя; остолопъ! Нищо не знаешъ?

Стоишъ съ растпуснати рамена, като човаль! викаше ротния командиръ. Взводний командиръ! я убери стомаха на Богданова! какво го е распусналъ като брадата си?

Разбира се, че взводния командиръ изпълняваше това приказание по своему.

— Нищо неможе да се направи съ тѣзи мързеливци, заключаваше ротния командиръ, и се оттегляше на страна. Слѣдъ малко се сбираха, обикновено, всичкитѣ ротни командири „отвести душу“, както си казваха тѣ. Тогавя въ ротитѣ оставаха пълни господари унтеръ-офицеритѣ и, разбира се, при обучението